

Tuğrul Tanyol

Zamanın Tozları

duvardan duvara genişleyen parmaklıklar boyunca
nereye giderdi kurumuş yapraklarla eylül sonları
bir boşluğa açılan pencereden dolardı güz
çocukluk saatleri, masallar
ve aklımın kuytusunda aylak
bir kırlangıç kanat açardı solgun göklere

tepede gece yeni bir günü boğardı
yalnızca çocuklar giderdi o ıssız yollardan
beyaz giysileri içinde
buruşan yapraklara dönerdi zaman

gömülürdü eski bir sandıkta uyuyan gizli define
günlerin arasına, tozların, kararan bulutların
aç kaldıkça koparmak için düşerdi ellerine
çiçekleri kurumuş bir ağaç, paslanmış bakır, çıkmayan fal
renkleri solmuş bir minyatürden fırlardı Deccal

avluda rüzgârın kızgın bir at gibi kişnediği
zamanın tozları mı ben vardıkça uçuşan
camları parçalayan, duyardım, daha o zaman,
bir gün yüksek bir yere çıkıp eğilmiştim
çocukluğumdu, sokaktan geçen, koşarcasına

kırılmış elmas, toza bulanmış baykuş, yükseklerle uç

tırman dällara, düşür olgunlaşmış meyvayı
kurumuş bir ırmağı buluştur kalbin kaynayan sesiyle
ve sor ona-en güzel gece hangi bahçede dolaşır
hangi tepede rüzgâr kaç oğlak doğurur
kaç akrep sokar yeni emzirilmiş umudu-
zamanın örümceği boğarken kozasından çıkan kurdu

sınırsız genişliği altında ejderha bulutların
biz büyüdükçe yükseldi hep duvarlar
bilemedik bir türlü
ölümden önce ne var-
ölümden önce ne var